

Otroku.

Kaj otiraš sôlze, dete,
dete ljubo, ótrok moj?
Pojdi k meni in pozabi,
kar te žali, pred menoj!

Srečno dobo zdaj uživaš,
ti ne veš, kakó, zakaj.
A v poznejših letih večkrat
Nanjo se ozreš nazaj.

Nanjo se ozreš, a vanjo
nikdar spet ne stopiš več.
Vse, kar ti od nje oстане,
bode le spomin goreč.

Let se bodeš teh spominjal,
radostij in bolečin.
Vsak spomin ti bode sladek,
tudi na solzé spomin.

Anton Medved.

O mraku.

Mrak se prikradel je v sobo
skozi prozorno steklo . . .
Mene pa v duše tesnobo
vroče je nekaj speklo.
Vem, káj. — Pisma spomin,
ki mi je trdo reklo,
da sem jaz tème sin,
da že náme preži pogin . . .

Anton Medved.

Pod cipreso.

Pod cipreso, pod cipreso
rad bi v grobu spaval jaz,
kadar črno mi zaveso
smrt potegne pred obraz.

Listi padejo z drevesa,
vrt pokrije beli srêž,
a cipresa, a cipresa
spomenik ostane svêž.

Svet naj gleda njé zelenje
beré i pomen njegov!
Kaj mi bilo je življenje?
Zélen up, a — brez sadóv.

Anton Medved.

Usoda.

Smrt je sapa studena,
človek na vrbi je kaplja,
vrba zamáje se lena,
človek se v večnost potaplja.
Z nami usoda igra,
kakor z vodami čaplja.
Blede kosti še rahljá,
ko smo že v grobu doma.

Anton Medved.